

EPILEPTIČNI NAPADI KOD PSA

Anonimno

25. avgusta 2010.

„Od tada, ponovo je bila ona stara”

Pre oko tri meseca, spasili smo petogodišnju ženku iz azila za pse. Ne znamo ništa o njenoj prošlosti; sve što znamo je da mora da je bila mnogo razmažena, i da joj je u starom domu bilo dozvoljeno da radi sve što želi.

Međutim, brzo smo shvatili da ona praktično nema ni malo energije! Ništa je ni iz daleka nije zanimalo; najviše je volela da leži u svojoj korpi ceo dan, šetnja jednostavno nije dolazila u obzir. Iako je ustajala da nuždu obavi ispred vrata, odmah posle toga bi se vratila u svoje „gnezdo”.

Nakon što smo uspeali da odbacimo razloge kao što su loše opšte stanje, tuga, bol i slično, ostala nam je samo dijagnoza „apatija”. Za ljudski ego, to nikako nije prihvatljiva dijagnoza. Pas treba da ide napolje, u prirodu, da trči i da se igra nekoliko sati dnevno.

I tako sam bukvalno morala da teram Tinu da sa mnom šeta po šumi – svakog dana dva puta. Izlazak iz kuće je bio prava katastrofa, jer sam morala da je vučem sa sobom, dok se ona ludački opirala ukopavajući se u mestu sa sve četiri. Snažno je vukla povodac u pravcu kuće, i kao poslednji potez, legla bi na zemlju i odbijala da pređe sledeći metar!

Od početka smo primetili da pije ogromne količine vode i njenu želju za slatkim namirnicama, kao što su banane i suve smokve. To je bio alarm, pošto su ovi znaci jasni pokazatelji da ona možda ima dijabetes, ali nije ga imala!

Pre dva dana je ležala u svojoj korpi, kad sam čula strašnu buku koja je dolazila iz njenog pravca. Pogledala sam, i imala šta da vidim: ona se grčila kao luda, savijala se unazad i tresla; jezik joj je visio iz usta; pljuvačka i urin su izlazili iz nje u ogromnim količinama; noge su joj ukočeno štrčale – u istom položaju kao kad se ukopavala dok je bila na povocu!

Doživeli smo strašan šok, jer je njen epileptični napad bio tako žestok, da smo mislili da će umreti. Moj muž, koji srećom uvek zadržava prisebnost i preuzima kontrolu i inicijativu, motrio je na psetance. Međutim, posle par minuta ona je skočila, i počela potpuno dezorijentisano da se tetura po sobi, peneći iz usta.

Nakon što sam se oporavila od šoka što je vidim takvu, odmah sam pogledala u GNM rečnik. Kao osobi koja se Germanskom Novom Medicinom bavi iz hobija, ubrzo mi je postalo jasno da je incident imao veze sa motornim konfliktom „nisam u stanju da pobegnem” ili „osećam se zaglavljeno” (Napomena: epileptični napad se javlja u fazi isceljenja za vreme Epileptoidne krize). Kad sam to shvatila, pozvala sam Helmuta Pilhara (Austrija) da mi to potvrdi. Dao nam je dobar savet da pokušamo da izbegavamo njene „šine”, što nas je smesta navelo da pomislimo na pseću ogrlicu.

Od tada, ponovo je bila ona stara (tog dana je imala još tri napada, koji nisu bilo onako žestoki kao prvi, ali su, sa naše tačke gledišta, bili dovoljno loši!).

Ja mogu samo da nagađam šta ju je tačno odvelo u fazu isceljenja. Ali, shvatila sam da mi, ljudi, treba pažljivo da razmišljamo o svom autoritarnom ponašanju prema životinjama, jer, iz mog iskustva, čovek može da napravi epileptičara od voljene životinje ako ne malo ne ostavi po strani potrebu da potpuno gospodari njome po svaku cenu.

Na engleski prevedeno sa originalnog nemačkog dokumenta

Prevod: Dr Radmila Jonić

Izvor: www.LearningGNM.com